



Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

4 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

Един от народа отговори и рече: Учителю, доведоух при Тебе сина си, хванат от ням дух:

дето и да го прехване, тръшка го, и той се запеня, и скърца със зъби, и се вцепенява. Говорих на учениците Ти да го изгонят, ала не можах.

Иисус му отговори и рече: о, роде неверен, докога ще бъда с вас? докога ще ви търпя? Доведете го при Мене!

И доведоуха го при Него. Щом бесният Го видя, духът го стресе; той падна на земята и се валяше запенен.

И попита Иисус баща му: колко време има, откак му става това? Той отговори: от детинство; и много пъти духът го хвърляше и в огън, и във вода, за да го погуби; но, ако можеш нещо, смилн се над нас и ни помогни.

Иисус му рече: ако можеш да повярваш, всичко е възможно за вяращия.

И веднага бащата на момчето викна и със сълзи казваше: вярвам. Господи! помогни на неверието ми.

А Иисус, като видя, че се стича народ, запрети на нечистия дух и му рече: дух неми и глухи, аз ти заповядвам: излез из него, и не влизай вече в него!

И духът, като изкрещя и го стресе силно, излезе; а момчето стана като мъртво, та мнозина казваха, че то е умряло.

Но Иисус, като го хвана за ръка, изправи го; и то стана.

И като влезе Иисус в една къща, учениците Му Го попитаха насаме: защо не можахме ние да го изгоним?

Отговори им: тоя род с нищо не може да излезе, освен с молитва и пост.

Като излязоха оттам, минуваха през Галилея; и Той не искаше някой да узнае.

Защото учеше учениците Си и им казваше, че Син Човечески ще бъде предаден в човешки ръце, и на третия ден след убиването ще възкръсне.

(Марк 9:17-31)

Отческо наследство

СВ. ПРЕП. ЙОАН ЛЕСТВИЧНИК

Животоописателните сведения за преподобни Йоан Синайски, както още е наричан, са твърде оскъдни. Воден от неудържим копнеж по Бога, още 17-годишен той се оттегля в Синайската планина и става монах.

Деветнадесет години той се подвизава под ръководството на своя мъдър и благочестив старец Мартирий, а след смъртта му се поселил в едно пустинно място, наречено Тола. Тук преп. Йоан прекарвал времето си в труд и молитва, в размисли за Бога, за света и за съдбите на хората, за злото и за борбата с него. Често пъти сутрин, преди изгрев слънце, той излизал да се помоли пред үбежището си и пред взора му се разгръщала цялата красота и величие на Синайската планина. Долините тънели в мъгли и сумрак, а остриите върхове се губели в облаците. В такива предизгревни часове наблюдавал и благочестивите поклонници, тръгнали рано-рано да изкачат планината, за да се поклонят на мястото, където някога Бог се явил на Мойсей. Те вървели поединично и на групи по стръмните, тесни и хлъзгави пътеки, а огромни пропасти зеели под краката им. И най-малкото подхлъзване можело да се окаже пагубно. Така, наблюдавайки многократно тази картина, св. Йоан сравнил човешкия живот с планина, която трябва да бъде изкачена. Навярно св. Йоан си е спомнял и дүмите на Спасителя, когато Той казва на учениците Си, че ще видят небето отворено и ангели Божии да възлизат и слизат над Сина Човешки (Йоан 1:51). Това е указание, че тази откъснатост от Бога, която измъчва човешката дүша, тази отдалеченост на грешните и смъртни човеци от „небето“, от Божия свят ще бъде запълнена от тази невидима, но реална връзка. Какво впрочем свързва небето и земята? Кой е свързал човека с Бога? Естествено Богочовекът, нашият Господ Иисус Христос и Неговата майка св. Богородица, чрез която божественият Младенец дойде в света. Затова в църковните песни тя е наречена Стълба Небесна, чрез която Господ слиза при нас. От което пък следва радостното и үтешително заключение, че небето не е вече така безнадеждно далеч от нас, че има стълба и има стълпала, по които ние можем да дръзнем да се изкачваме и да го достигнем. Огромния си човешки, монашески и дүховен опит той үспял да предаде, да излее в прекрасната си книга „Лествица на божественото изкачване“: как да үстремяваме мислите си към Бога и по какви стълпала (според неговата книга те са тридесет на брой) трябва да се изкачваме, за да достигнем окъпаните в божествена светлина върхове на добродетелите, което да превърнем в цел и смисъл на живота си. А небесната стълба, която преп. Йоан така үбедително обрисүва в своето задълбочено съчинение, съвсем не прилича на „земните“ стълби. Изкачвайки се по обикновена стълба, човек може да се спре където понска и да отпочине. Когато се качваме по стълбата на дүховното үсвършенстване, спирането е

невъзможно. Спирането е равносилно на тръгване надолу.

Някои ще възразят: лесно е да се каже само нагоре, и то без спиране. А знаете ли колко трудно е това? Да, знаем! Всички тук, които се опитваме да живеем по християнски и да гледаме към Бога, си даваме много ясна сметка колко трудно е това изкачване. Опасностите и пречките са безброй. От една страна зееят пропастите на безразличието (безчувствието) и үнинието; от друга – лавините на изкүшенията и съблазните; сипенте и свлачищата на бедите и изпитанията. Христос изисква от нас трудни, много трудни, но не и невъзможни неща. За наше үлеснение той е осеял този стръмен и тесен път с үказателни табели и ни е дал предани и опитни водачи. Основният наш үказател е Св. Писание, поүченията на св. отци, „Лествицата“ на преп. Йоан, а наши водачи са също и всички светци и Божии үгодници, които сами са минали по този път, изкачили са тази дүховна стълба и могат да ни преведат по нея. Стига да ги приемем за водачи и не само да се вслушваме в съветите им, а и да ги изпълняваме.

Нека започнем, а ако сме спрели, да продължим незабавно изкачването си по трудните, но спасителни стъпала на „небесната стълба“. По стъпалата на молитвата и благодарението, по стъпалата на братолюбие и проската, по стъпалата на милосърдието и въздържанието. Ако се огледаме, ще видим, че макар и малко, не сме сами по този път. Ще үсетим, че колкото повече үсилиня полагаме, толкова по-осезаема става и помощта на нашите небесни помощници и на Божията Майка. Тогава „Гам Господ Исүс Христос, Който ни чака горе, на сияещия връх, ще ни протегне ръка и ще ни подкрепи в нашето трудно изкачване“.

Автор: Свещ. Ал. Лашков

ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА

Дошло времето, когато Бог решил да изпълни обещанието Си, което дал на Адам и Ева, когато ги изгонил от рая – че ще изпрати на земята Спасител на всички човещи. Този Спасител е Неговият Син – Господ Исүс Христос, Който приел човешка плът и се родил от една свята Девица, на име Мария. Света Дева Мария ние наричаме още Богородица, защото нейният син не е обикновен човек, а Син Божий.

Мария била единствено дете на богочестивите съпрузи Йоаким и Анна, които живеели в малкия еврейски град Назарет. Тези добри хора дълго време си нямали деца, и това много ги опечалявало. Веднъж, когато работела в домашната си градина, Анна видяла сред клоните на едно дърво гнездо с малки птиченца.

Само аз, Господи, – казала тя със сълзи на очи – съм без деца на този свят. Всички, всички, се радват на свои рожби – дори на тази птица Ти си дал чедо. Подари и на мен една рожба, и аз ще Ти принеса роденото от мене в дар на Твоя храм.

Бог чул горещата молба на Анна. Той й дал дъщеря, на която било дадено името Мария. Когато Мария станала на три години, родителите й я завели в

Иерүсалимския храм, за да я посветят в служба на Бога. Там тя прекарала живота си до пълнолетие. В храма Мария се молела, үчела, занимавала с ръкоделие и се готвела за бъдещото си свято предназначение – да стане Майка Божия.

И ето, един слънчев пролетен ден, когато светата девойка седяла вкүщи и четяла Словото Божие, станало чүдо! Неочаквано застанал пред нея светъл Ангел и казал:

Радвай се, благодатна! Господ е с тебе; Благословена си ти между жените!

Света Дева Мария се смүтила и започнала да размишлява, какво ли означава този поздрав. Ангелът, който не бил обикновен Ангел, а един от най-великите – Гавриил, побързал да я үспокои:

– Не бой се, Мария! Ти ще родиш Син и ще Го наречеш с името Исүс. Той ще бъде велик, и царството Му не ще има край.

Сърцето на светата Дева се изпълнило с неземна радост. Тя отговорила:

– Ето ме, рабинята Господня! Нека с мене стане онова, което Бог е решил!

Вестта за рождението на Спасителя на света – Господ Исүс Христос, е радостна за всички човещи, които вярват в Бога. Затова и събитието, разказано по-горе, се нарича Благовещение, което означава – добра, радостна вест.

Този празник е на 25 март.

Е какво е заслүжила света Дева Мария тази велика чест – да стане Божия Майка? – Със своите добродетели – най-вече със своята чистота, смирение и безмерна любов към Бога! Затова Той я е издигнал най-високо в Царството Небесно и ако Бог е наш небесен Баща, то Пресвета Богородица е наша Майка и първа Помощница. Тя непрестанно се моли за нас, и нейните молитви имат най-голяма сила пред Бога. Затова нека и ние й се молим често с дүмите на Архангел Гавриил:

БОГОРОДИЦЕ ДЕВО, РАДВАЙ СЕ, БЛАГОДАТНА МАРИЯ, ГОСПОД Е С ТЕБЕ! БЛАГОСЛОВЕНА СИ ТИ МЕЖДУ ЖЕНИТЕ, И БЛАГОСЛОВЕН Е ПЛОДЪТ НА ТВОЯТА УТРОБА, ЗАЩОТО СИ РОДИЛА СПАСИТЕЛЯ НА НАШИТЕ ДУШИ!

Автор: Иван Николов

Източник: "Православно вероүчение за деца"

Беседи

ЗА ДҮХОВНАТА ВЪЗРАСТ, ВНИМАНИЕТО, ТЪРПЕНИЕТО И МЪЖЕСТВОТО

– Само тази молитва, която излиза от сърцето ли чүва Бог? Съвсем безполезна ли е молитва, която се произнася “формално”?

– Нещата са такива, че Господ знае кой казва тази молитва. Молитвата се приема съобразно с дүховното равнище, на което се намира човек. Ако приемем, че е новоначален – влизал е само два-три пъти в храма, такъв едва ще прочете и “Отче наш”, дори може да

СИЛАТА НА ДОБРИЯ ПОМИСЪЛ

обърка и да произнесе неправилно думите ѝ. Въпреки това тази негова молитва се приема от Бога, защото човекът тук що се е обърнал към вярата, той е още младенец.

Обаче, ако човек може да се моли донякъде чисто, но не се моли това му се вменява като нестарание, понеже той не принуждава себе си към делото, което може да принесе на Бога според духовното ниво, но не принася. Не трябва обаче да се смущаваме от неумението си да се молим. Стъпалата на обучение на "чиста молитва" преминаваме при извършването на самата молитва.

Да речем, че сме започнали да четем правилото. Прочели сме разсеяно "Отче наш". После сме се настроили малко и сме прочели по-внимателно 50-ти Псалом. А "Достойно ест..." вече сме прочели или изпели с цялото си усърдие, от цялата си душа, защото знаем че с тези думи се възхвалява Божията Майка, Която е и Наша Майка, Застъпница и Ходатайка, за всички блага – и временни и вечни. И ако сме прочели усърдно поне "Достойно ест...", то вече се приема като молитва.

- А останалото, това което е било прочетено разсеяно?

- Това, което сме прочели как да е, небрежно, ўви – няма да се издигне "високо". От молитвата се приема само онова, което е било "чисто", в което е внимавал ўмът и сърцето е съчувствало. Но, повтарям, всичко това зависи от онова духовно равнище, на което се намира човек.

- Веднъж попитах духовния си отец: "Ако забележа, че невнимателно съм прочела молитвата, да я прочета ли отново?" Той отговори: "Не. Просто кажи: "Господи прости, разсеях се". Аз се успокоих тогава, а Вие казвате, че ако не четеш или слүшаш невнимателно това не се занчта.

- Първото, което трябва да помним, като четем и слүшаме тези отговори, е че са дадени за слүчай, когато човек няма духовен ръководител... За онези, на които по силата на стеканте се житейски обстоятелства им се налага да се занимават със самоизправяне и самовъзпитание по светоотческите книги, Бог да им е на помощ да извлекът някаква полза от написаното тук. Наистина разсеяната молива по време на правилото "не се зачита", нека не се залъгваме. Зачита се бобрата със съналивостта, навяна от беса на ўнинието, а борбата с ўнинието донася най-големите венци. Зачита се борбата с "помислите отляво". Зачита се борбата с всичките страсти, които дяволът възбужда в нас по време на молитва. Например, като победиш злопаметността в себе си и простиш на обидния те, ти самия ще се сподобиш от Господа с прошка на греховете, с които си оскърбил Бога и ближните си. И така като принуждаваш себе си за това, някак си събрал вниманието си. Ёмиряваш се като виждаш немоща си, но и насилваш себе си за благото дело и чистата молитва и стоиш пред Него в благоговение и страх, като просиш милостта Мү Той да ти помогне в трудната борба със себе си и със сатаната. Такива насилници гравят Царството Небесно (срв. Мат.11:12).

Автор: Монах Константин

Източник: „Беседи с един кавказки пүстинник“

– Отче, в Стария Завет, 4-та книга на Макавенте се казва: "Благочестивият помисъл не изкоренява страстите, но им противостои". Какво означава това?

– Виж сега: Страстите са дълбоко вкоренени ў нас, но благочестивият, добрият помисъл ни помага да не ставаме техни роби. Когато човек има само добри помисли и се ўтвърди в едно добро дүховно състояние, страстите престават да действат, все едно че не съществуват. Т.е. благочестивият помисъл не изкоренява страстите, но воюва срещу тях и може да ги победи. Мисля, че житиеписателят описва какво са претърпели светите седем братя, майка им света Ёоломония и ўчителят им свети Ёлазар, като са имали благочестиви помисли, за да покаже именно силата на добрия помисъл (вж. 2 Мак. 6 и 7 глава).

Ёдин добър помисъл е равностоеен на многочасово бдениие! Има голяма сила. Както сега някои нови орүжия спират чрез лазерни лүчи противниковата ракета още в базата ѝ и пречат да б҃де изстреляна, така и добрите помисли осүетяват лошите и ги свалят още преди да са се отделили от „пистите“ на дявола. Затова се старайте, преди още изкүсителят да всее ў вас лоши помисли, вне да посвявате добри, та сърцето ви да стане като цветна градина и неговото божествено благоүхание да придрүжава молитвата ви.

Когато човек таи в себе си макар и малко „ляв“, т.е. лош помисъл за някого, каквито и подвизи да извършва – пости, бдениия и т.н., те са напразни. Какво ще мү помогнат подвизите, ако едновременно с това не се бори да отхвърля лошите помисли? Защо не излее от делвата цялата ўтайка на зехтина, която е годна само за сапүн и след това да налее хүбавия зехтин, а вместо това смесва чистото с негодното и го замърсява?

Ёдин чист, добър помисъл има по-голяма сила от който и да е подвиг. Например някой младеж търпи дяволски нападения и има нечисти помисли. Той извършва бдениия, пости, не яде по три дена, за да се освободи от помислите. Обаче ако приведе в ўма си един чист помисъл, той ще има по-голяма сила от бденията и постите и ще мү помогне по-съществено.

– Отче, когато казвате „чист помисъл“, имате предвид тесния смисъл на дүмата или по-общо?

– И по-общо. Защото, когато човек възприема всичко с добри помисли, той се очистища и полүчва благодат от Бога. А чрез „левите“ помисли, когато осъжда и онеправдава другите, той пречи на Божията благодат да дойде и тогава идва дяволът и вършее както си иска.

–Значи, понеже осъжда, дава право на дявола да вършее, така ли е, отче?

– Да. Основа на всичко е добрият помисъл. Той въздига човека, променя го към добро. Човек трябва да стигне до там всичко да вижда чисто. Това ни е казал Христос: „Не съдете по външност, а съдете с праведен съд“ (Йоан. 7:24). Ёлед това човек стига до състояние, в което вижда всичко с дүховни очи, а не по човешки.

Тогава той оправдава всичко – в добрия смисъл на думата.

Трябва да се стараем да не приемаме лукавите телеграми на дявола, за да не оскверняваме „храма на Светия Дух“ (вж. 1 Кор. 6:19) и за да не се отдалечи от нас Божията благодат, след което ще останем в помрачение. Когато Светият Дух види сърцето ни чисто, идва и обитава в нас, защото обича чистотата – затова и се е явил като гълъб.

Автор: св. Писний Светогорец

ДЕТСКИ СВЯТ

ПЪРВАТА ХРИСТИЯНКА

Филипи беше голям и красив град на брега на Бяло море, основан още от Филип Македонски. Красиви мраморни дворци издигаха ръст. Повечето от хората живееха в разкош, но душите им бяха бедни, защото не познаваха истинския Бог, а се покланяха на идоли.

В този град живееше Лидия. Тя беше добра и много милостива. Нейното сърце откликваше на всяка човешка болка. Изморена от дневния труд, един ден тя седна пред прага на дома си. Красиви цветя ухаеха, погалени от последните слънчеви лъчи, но тя не беше радостна. Малката ѝ дъщеря Юлия се спря при нея.

- Мамо, защо си толкова тъжна?

- Днес не направих на никого добро. Усещам, че душата ми е празна – отговори кротко тя и погали по ръсите къдри доброто си дете.

В това време на портичката се почука. Като видя непознат странник, Лидия се зарадва и се затича да му отвори. Пред нея застана беден старец, бос и гладен. Приютиха го в стаята, която по поръчка на Лидия беше построена в един китен кът на градината специално за странници и затова я наричаха „Малката странноприемница“. Юлия също се затича за помощ. Тя също имаше отзивчиво сърце към страдащите. Пожела да измие прашните му нозе, кални и изранени. След това го покани да измие лицето и ръцете си. Ободри се нещастният странник и за първи път от години усмивка разцъфтя на бледото му лице. След това Лидия му поднесе топла чорбица. Тя знаеше, че такива хора се хранят само със суха и студена храна, която изпросват. Настаниха го да нощюва. Радостта им нямаше край.

Лидия обичаше всичко да бъде красиво като нейната благородна душа. Занимаваше се с багрене на платове, които пленяваха погледа с ведрите си тонове. А тя, като видеше радостната усмивка на купувачите, изпитваше двойна радост. Да се радваш, когато създадеш радост, е велико нещо!

Един ден, заедно с Юлия, Лидия отиде извън града при реката, където се събираха много жени. Тъкмо подреди багрениите платове, и забеляза, че се приближава странен човек. Не беше просяк. Имаше вид на виден гражданин, придружен от благородни спътници. Той се спря и заговори народа. Беше апостол Павел. Проповядваше Христовото учение. Словото му завладя душите на всички слушатели. Всеки се чудеше на новото учение и за първи път разбираше, че е най-

разумно да се вярва в един Бог, Който е сътворил света и човека, а не в измислени богове. Колко удивително е, че Той е пратил на земята Своя Син Христос да научи хората на добро и на истинско богознание!

Първа Лидия се отзова и пожела да приеме свето кръщение. Юлия изтича след нея и се кръстиха в реката. След това тя покани апостола и придружаващите го у дома си. Настани ги в стаята за странници и им предложи вечеря. Не се насищаше да слуша Словото Божие. Думите на апостола падаха в душата ѝ като дъждовни капки в жадна земя.

На другия ден много граждани на Филипи изпълниха дома на Лидия и пожелаха да станат християни. С готовност последваха примера ѝ, защото тя беше най-уважаваната жена в града. Преди да отпътува, апостол Павел се обърна към народа с думите:

- Виждам, че някои хора приемат Христос още като чужд за Него, други се колебаят, а трети не желаят да слушат. Защо е така?

- Не знаем, господине, разясни ни – се обадиха гласове.

- Пречката идва от греха – продължи той. – Чистата душа веднага разтваря вратите си за Христовата светлина. Я вижте Лидия! Тя първа прие без колебание християнската вяра, защото доброто живее в нейното сърце. А пътят към Христос минава само през доброто.

И до днес се знае, че Лидия е първата християнка на Балканския полуостров.

*Автор: Монахиня Валентина Друмева
Из: "Православно християнче"*

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

22 март † 4 Неделя на Великия пост - Преп. Йоан Лествичник. Св. свщмчк Василий, презвитер Анкирски. Гл. 8, үтр. ев. 8, ап. Евр. 6:13-20 (с. 330), лит. ев. Мк 9:17-31 (Вас. лит.) (Тип. с. 436)

23 март Св. прпмчци Никон и Лука Одрински. Мъца Лидия (Вечерта Малко повечерие с целия канон на св. Андрей Критски) (Тип. с. 257, т. 10)

24 март Преп. Захария. Св. Артемий, еп. Солунски

25 март † Благовещение (Үтрения и Злат. лит.) (Всичко от Миней) (Разрешава се рибата) (Тип. с. 257, т. 10) (Вечерта отдание на празника)

26 март Събор на св. архангел Гавриил. Св. мчк Георги Софийски, Стари

27 март Св. мъца Матрона Солунска (Прежд. лит.) (Вечерта Малко повечерие с целия Богородичен канон и акатист) (Тип. 439)

28 март Преп. Иларион и Стефан. Свщмчци Георги, еп. Загорски и Петър, презв. Мъгленски. Св. мчк Енравота-Боян, княз Български

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg
